ANY XVI 15 CENTIMS NÚM. 756

PAPITU

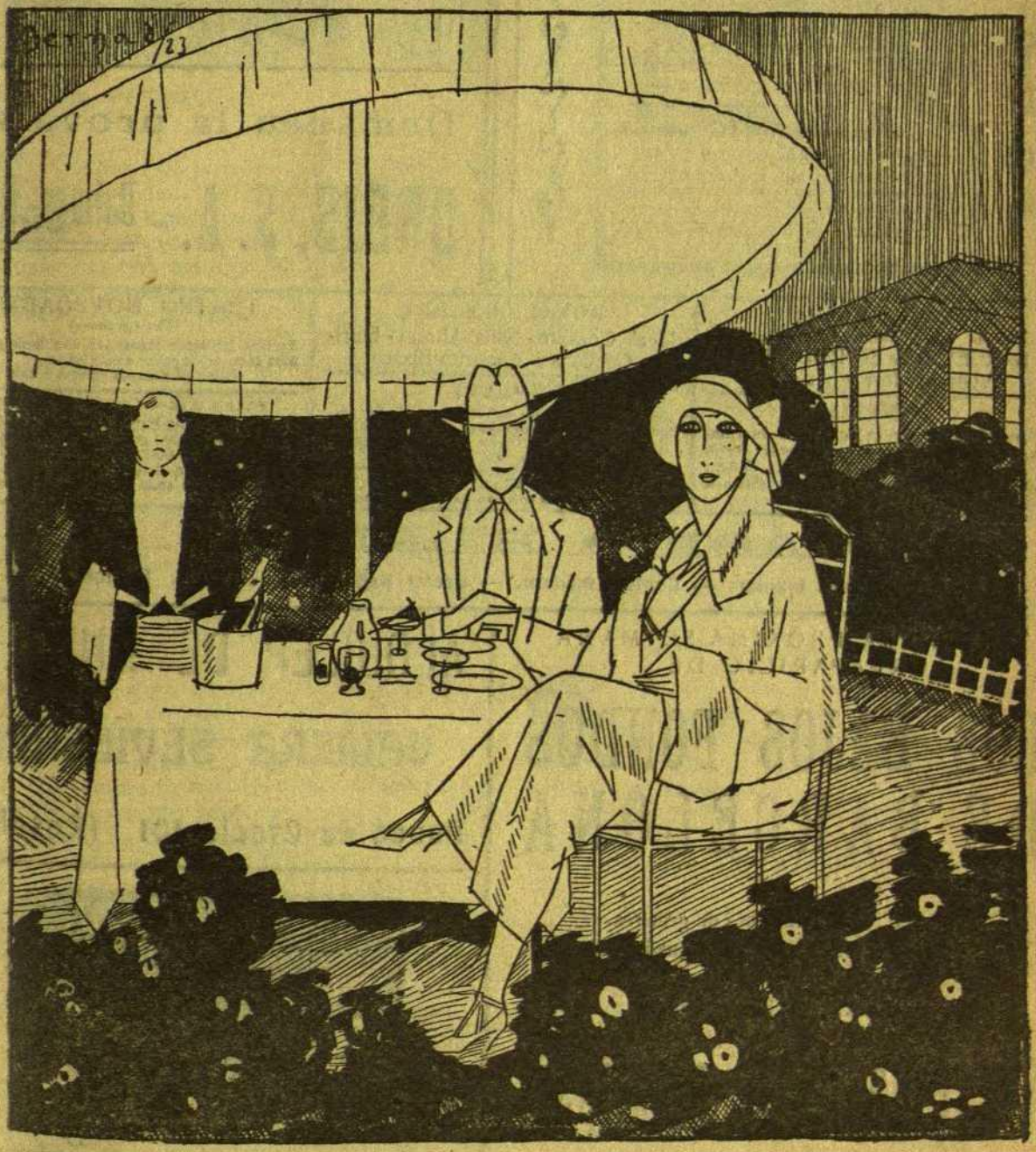

—El meu nom és molt comprometedor, Narcís. L'altre dia vaig escriure a en Ramon, i perquè vaig posar: «...de usted siempre, Zoïla Vaca», no sé què s'ha pensat!

DEPILATORIO BORRELL

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Tota els dies: Extraordinari èxit

BARCELONA EN RODOLINS

Vista per fora y per dins

POMPEIA

Tots els dies: Grans concursos de rumba, prenent-hi part les artistes *Perla Mora, La Cleo, Perla Malagueña, Adela Puerto, Argentinita, Ofèlia y Carmen Fontán.*

ROYAL CONCERT

Ideal Coralito - Niña Utrera - Flori-Orellana i Anparito Blasco

NOVELTY

El famós templo de l'alegria i de las noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admiraren los más aplaudides estrenes del music-hall.

MONTE-CARLO

Estrella: **Adelina Nájera**

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los dias tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todas las semanas grandes debuts

FOLIES BERGERE

Gran éxit TROUPE MUNDIAL 5 senyors i 5 senyoretes; succès DELVO AND DELVA. Gran espectacle: FOTOGRAFIAS VIVIENTES. Números: Turquia-Madrid-Argentina-Italia-Cataluña-Hungria-Roma. Números en la rotonda de la platea

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

DES DE LA PRÓXIMA SETMANA REAPARICIÓ DE

LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Sèrie d'interès creixent i de gran realisme en tots els seus quadros.

El pròxim cuadern es titularà

El reino de la sicalipsis

Preu: 20 ctms.

ALQUILER DE MUEBLES

CAMERA SEVILLANA

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)

Llegiu cada dijous **XUT**

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 12 DE SETEMBRE DE 1923

PAPITU

LA DONA FUTBOLERA

La dona és, ha estat i serà el nostre tema préferent. Es la dona lo que més ens tira, i per això tot lo de la dona ens preocupa. Per això els avenços del feminisme ens fan, molt sovint, arrufar el nas, car, segons el nostre tarannà, la dona amb vot és menys dona que la dona a l'antiga, màquina de multiplicar la única missió de la qual era comunicar a l'home plaer i malalties reservades, donar de mamar i viceversa.

Els temps moderns, que semblen ben bé tocats del bolet, s'han empenyat en convertir la dona en mitja figa, mig raïm, i això, en bona refè, que ens fa tres coses. Això de què vegem a cada pas dones apotecàries, dones mestres de cases i dones camàlics, contribueix a què hom pensi en bestieses, i l'amor clàssic, el bo, el que ens recomana Nostre Senyor, resulti cada dia menys interessant i fins anacrònic.

Avui, encara una taqui-meca resulta apetitosa. Però, hi haurà, temps a venir, qui porti a cân Verdura, per a gaudir d'un ratet d'*agradable esparcimiento*, a un guàrdia urbà femení o a una *cotxera*, poso per exemple?

Ara han vingut a acabar-nos d'esguerrar el marro les dones futboleres. Hom, veient-les pencar com un mascle, suar per tots indrets i carregar-se com un Samitier vulgar, s'oblida de què tenen palpissos, plataforma i panereta, i acaba per veure en elles el jugador de futbol, però un jugador bon tros marieta, que trontolla al córrer i gasta gorra per tot dia. La il.lusió, davant la dona futbolera, es desfà com l'espermatozoide en l'aigua del bidet. No en queda res. Les calces curtes els anulen el sexe. Hermafroditegen.

Conquistar una futbolera sembla decantar-se cap els vicis lletjos, i això, ara per ara i com ara, encara no ha entrat en el nostre programa de festeigs. Una portera, esparracada en espera d'un *shoot*, ens fa recordar aquelles atletes de Circ que són *el sostén de la familia* i que resulten més antiafrodisíaques que una bosseta de càmfora. El dia que totes les modistetes i fures de despatx de la nostra ciutat facin futbol, la indústria de les cases complacents estarà frec a frec de la ruïna. La mossa futbolista perdrà pitrera i retaguàrdia i posarà muscle, cosa que sempre ens ha esfereït. Una dona amb bíceps és com un capellà amb barret de copa. En lloc d'aquells posats de gata consentida, que tant ens engresca als homes, fumarà amb pipa tabacot d'aquell anglès, farà rotllo a Canaletes i a les facècies amoroses hi posarà noms britànics.

Creguin que si seguim així, si la dona continua fent-se mascle, no sé pas on arribarem a parar. I ara, això, no ho prenguin al peu de la lletra. No juguem.

Nosaltres, tractant-se de faldilles, preferim un xuclet a un *shoot* i una xarrupada a un *dribbling*. Això sí: sentiríem que la Carme Karr o la senyora Verdaguer es molestessin, però ja es faran càrrec que ficar-se al llit amb una mig-centre té tan poc de poètic com nosaltres de ministerials.

Estan amb nosaltres, oi?

CERCANT PIS

El senyor Canalies, acompanyat de la seva esposa, buscava pis. En cert carrer de l'Eixample varen veure papers en un que els va fer goig i entraren a la porteria per enterar-se'n.

—Escolti, portera. Que és molt car aquest principal?

—Veurà. Segons. Que són marit i muller, vostès?

—I doncs! Què s'ha cregut! Ens el poden llogar amb tota confiança.

—No. Si és lo contrari. L'amo no en vol de matrimonis.

—Caram! Que és estrany! I per què?

—Perquè els pisos són nous i fan molt goig, i els matrimonis tenen quitxalla, que ho embruta i espatlla tot.

—Pot estar tranquil. No tenim fills.

—Però poden tenir-ne.

—I ara! Ja s'ha fixat ben bé amb mi? Tinc seixanta anys!

—Bé, sí, però la seva senyora encara és jove!

EL RESPECTAR SEMPRE ESTÀ BÉ

TEMPTAT per les promeses de passar un bon rato, vaig seguir aquella dona de tipus formós i d'aspecte interessant.

A l'arribar al seu pis, una velleta va obrir la porta.

El seus tipus i els seus aires eren diferents dels de les velles que serveixen a les dones de vida alegre.

—Es la meva àvia...—va dir-me la xicota a l'observar la meva curiositat.

La velleta assentí amb una inclinació de cap i amb una rialleta plena de tendresa.

A l'entrar al quarto d'ella un *bulto* es bellugava sobre del llit, lo qual no va fer-me gaire gràcia.

—Es el meu germanet—s'apressà a dir-me ella mentre el prenia en els seus braços per traslladar-lo a una altra habitació.

—Es un cas original...—pensava jo, una mica contrariat per aquell ambient massa familiar.

La noia va presentar-se novament i enllestí per correspondre a les seves ofertes delicioses.

En efecte, era una super dona; el seu cos escultural era el complement d'una divinitat acabada; el més exigent, en cas de trobar-hi pèls, no podria de menys que acceptar-los com un encant més que reunia aquella dona.

—No m'agradaria casar-me amb en Lluís perquè és pellaire.
—I això, què hi fa?
—Es que estiren cada pell!

Il.lusionat per aquelles meravelles, vaig oblidar les contrarietats de l'entrada, per satisfer els meus desitjos de joia que aquella esplèndida criatura m'inspirava.

Sobtadament els meus ulls varen fixar-se en una cosa que va omplir-me d'esglai i de repugnància: entremig de les seves cuixes penjava una cosa...

—Es la mare...—s'apressà a dir-me ella, mentre amb els seus dits introduïa la penjarella al seu lloc.

—...!!

—No tinguis escrúpol! No tens cap perill!! T'ho juro! Es la guia. Fa pocs dies que he desocupat...

—Deixem-ho córrer — vaig contestar jo, desanimat.

—No em deixis!—insistí ella en to suplicant.

—No puc!—vaig respondre manifestant-li el meu estat.

Ella quedà un moment pensativa. Finalment, com obeint a una resolució heroica, va tombar-se i, presentant-me la part contrària, em digué:

—T'agrada? Doncs, és per tu! Perquè estiguis content!

I amb més resignació que desig, es prepara per a rebre la meva escomesa.

La xicota, a l'observar que, a pesar de lo exquisit del plat, jo no em decidia, insistí amb interès:

—Apa, home! Què esperes?

—Tira, dona, tira!—vaig contestar jo.—Que et creus que he vingut aquí per conèixer la teva família?

—Per què?—preguntà ella, tota estranyada.

—Perquè estic segur que per aquí em trobaria amb ton pare, i... vaja, no estaria bé que, després de la presentació, li escupís la cara!!

XOCOLATERETA

FILOSOFIES ECONÒMIQUES

—Casar-se amb una vídua és com vestir-se amb roba comprada a càl drapaire: fa fortor de l'altre.

—La xicota que ha tingut molts promesos, o no sap estimar, o no sap fer-se estimar.

—La dona que als 20 anys et diu que ets son primer amor, t'enreda.

—Les dones i les ampolles de vi es desitgen per lo que tenen en son ventre.

PAGINA FEMENINA

(CONSULTORI PER A DONES SOLES)

LA NINA DELS ULLS BLAUS. — No dubto que la seva estimada lletra tradueix els seus íntims pensaments, i fins m'explico el seu desig de què els costums evolucionin en un sentit més liberal per la dona. Jo també crec el mateix, i trobaria just i humà que no visquéssim tan apartades dels homes; que tinguéssim amb ells una relació més constant i estreta, a fi de què, quan la sort—o la desgràcia—ens lligués d'una manera ferma amb un d'ells, no ens vingués tan de nou la seva manera d'ésser.

Però, estimada senyoreta, les coses són com són i no com voldríem que fossin. Desgraciadament, ens hem d'emmotllar a la realitat i hem d'ajustar els nostres actes als costums dels demés, si no volem que ens prenguin de cap d'esquila.

Per això crec que vostè està equivocada quan censura el procedir de la majoria de les dones de la nostra terra, en relació amb això que els castellans en diuen *piropos* o *requiebros*.

Es cert que en altres països, com, per exemple, Andalusia, la dona no sols admet complaguda les galanteries del primer transeünt amb qui es topa, sinó que correspon a les mateixes amb dignes contestes.

També és veritat que quan, aquí, a Catalunya, un foraster, desconeixedor de la nostra manera d'ésser, es permet la llibertat de dirigir-nos un *requiebro*, o bé no rep contesta i es queda amb un pam de nas, o escolta dels nostres llavis quelcom desagradable.

Vol dir això que no ens agradin els elogis a la nostra bellesa?

De cap manera! Es ben segur que quan sentim a cau d'orella una frase amable i galana, totes ens estarrufem i l'agraïm des del fons de l'ànima; però ens manca el costum de correspondre degudament al *piropo*, i preferim guardar silenci, o bé somriure lleugerament. La que s'apartés d'aquesta norma seria tinguda per una desvergonyida.

I és que a l'Andalusia aqueix torneig de frases galants té una tradició de què nosaltres estem mancats, i lo que allí es considera lo més natural del món, aquí semblaria un pecat imperdonable.

Demés, els nostres galantejadors no tenen—com no la tenen els de Madrid—la delicadesa dels andalusos, i per una frase mig passadora que llencin, en diuen mil que, o bé són poca-soltes, o bé són brutalitats.

Segurament que res de lo que ens diuen els homes pel carrer, per atrevit que sigui, tindrà per la majoria de nosaltres un valor inèdit, però suposa un atemptat al nostre pudor, que és la cuiraça de la nostra diguem-ne virtut, i ens molesta que la vulguin foradar de cop.

Es per totes aquestes raons, senyoreta amiga, que l'hostilitat femenina al *piropo* està justificadíssima a casa nostra; i si no tinguéssim els motius esmentats, en quedaria un encara més poderós.

El *requiebro*, cregui'm, no tradueix, per hiperbòlic que sigui, cap estat apassionat de l'home. Els que l'empleen comencen per no donar-li més valor que el d'una broma; i, francament, les bromes entre homes i dones estimo que no deuen gastar-se al mig del carrer.

MARGARIDA GAUTIER. — Vostè em diu que segueix estimant al seu xicot, que és a Melilla, que de vegades plora llegint les seves lletres, però que no sap defugir els atreviments, cada dia més vius, d'un pretendent que tot sovint la convida al cine.

Vostè m'exposa el cas, l'està passant i vol que sigui jo qui li expliqui el per què de tot això.

Es tracta d'una cosa tan subjectiva, senyoreta *Gautier*, que només pot explicar-s'ho qui s'hi troba, car hi ha moltes coses, sobretot en matèria d'amor, que no en tenen, d'explicació.

Jo només li puc dir que si li va bé la duplicitat d'estimacions, si vostè té el cor prou gran per a donar-hi cabuda a dos amors, tiri endavant i recordi's d'allò que va dir en Bartrina:

Si quieres ser feliz como me dices,
no analices, muchacho, no analices.

CREPUSCLE DAURAT. — Senyora: a la seva edat, l'amor d'un jovenet pot ésser-li funest; sobretot si, com sembla, té vostè algun quartet.

No hi fa res que ell es mostri apassionadíssim i que, exercitant-se amb vostè, dispari la seva arma tres o quatre vegades en una nit; els nois de divuit a vint anys estan molt ben proveits de municions i no els ve d'un tret. Demés, tractant-se d'una dama compromesa, és doblement exposat, car els minyons de la primera volada solen ésser molt vanitosos i no saben el valor que té la reputació d'una dona.

COLOMBINA. — No, dona, no; aqueixa aventura muda de la plataforma del tramvia que vostè em conta, no va ésser casual com es pensa. Hi ha molts homes que ho cultiven com un esport. Ja veurà com si vostè vol, li passarà moltes vegades més.

Per això no té més que quedar-s'hi, i com aquell que està distret deixar que se li acosti un home—que en trobarà sempre—i deixar-lo fer. Ara, que si és aficionada a aquestes coses, millor serà que vagi al cine.

Allí l'*entreteniment* pot durar-li tota la tarda i és més discret.

Perdonin les llegidores que em manquen per contestar, però avui no disposo de més espai.

ISABEL

FALTA UN NOM A LA LLISTA

En Samsó, concurrent del cafè del Nord, era, demés de viatjant, un pelma de pronòstic reservat. Tots els demés viatjants de la penya sabien de sobres que en Samsó feia de viatjant perquè sa dona l'hi manava, puix, per lo vist, ella necessitava llibertat de moviments; tots ho sabien, menys l'interessat, que estava en la figuera.

Cert dia, els viatjants de la colla, que no podien sofrir a en Samsó per la causa al.ludida, car els dolia que un del gremi portés banyes, discutiren amb ell i un li digué:

—Tu, lo que ets...

—Què? Què sóc?

—Res. No ets res. Res...

L'home no s'atreví a dir-li el mot definitiu.

A l'endemà en Samsó els llegí la següent llista:

«Sóc ser humà, ser conscient, europeu, espanyol, barceloní, català, de l'Acció Catalana, veí, contribuent, soci de tres casinos, nét, fill, germà, pare, cosí, oncle, amic, palpissot, moreno, alt, reumàtic, impressionable, viatjant, passatger del carril, subscriptor de *La Vanguardia*, llegidor del Papitu, client de cân Cebado, garrell, curt de vista, jugador de manilla, carambolista, corrido, lliure de quintes, company dels companys, aiguader, xerraire, sarauista, aficionat als *toros*, elector, feligrès, col.leccionista de segells, filharmònic, *comodón*, fumador, ciclista, transeünt, viandant, banyista (a l'estiu), parroquià (del cafè), propietari (d'un nínxol, eh?), prudent, desconfiat, badoc i un *mátalas callandu*.»

I després digué:

—Us atrevireu encara a dir que no sóc res?

A lo qual en Ramon—un de la colla—respongué, amb tota sa *frescura*:

—T'has descuidat una qualitat a la llista: precisament la única que et coneixem.

—Caram! I... quina és?

—Cornut.

La cosa no acabà a bufetades perquè en Samsó és dels mansois.

—No trobes que l'amor va molt bé per la tos?
—Sí, Ramoneta. Ara la tinc més tova.

DECEPCIÓ D'UNA DONA DE MÓN

En aquella cambra fosca i solitària hi romania una dona tota pensativa, potser una dona de vici, tipa de desenganys i amb ganes de deixar aquella vida tan cruel, sense amor per ningú, encara que l'assetjava un jove; es deia Tomàs i l'anava a veure molt sovint, demanant-li fer-la sa esposa, però ella el refusava i no en feia cas. Per això, ara, qui sap si pensava deixar la vida que duia i casar-se amb el que li oferia el seu amor i viure de lo que guanyava ell treballant. Però, no era massa tard per fer-se aquestes reflexions?

En el silenci de la cambra es deixà sentir un truc, i un home s'acostà i li digué:

—En Tomàs t'està esperant impacient.

Ella adreçà una mirada d'odi a aquell home, potser la perdició de la seva vida, i li va dir:

—Digues-li que no el puc rebre; que no m'amoïni més!

Però tot d'una, com si passés quelcom estrany als seus dintres, li va dir:

—Digues-li que ja pot passar.

Passaren breus moments i llavors aparegué a la porta un jove que a penes l'havia vist, que li va dir:

—Oi que vols deixar aquesta mala vida? Perquè jo et vull com la més pura de totes les dones!...

—No, Tomàs—li respongué ella en to agre;—el nostre amor és impossible. No puc casar-me

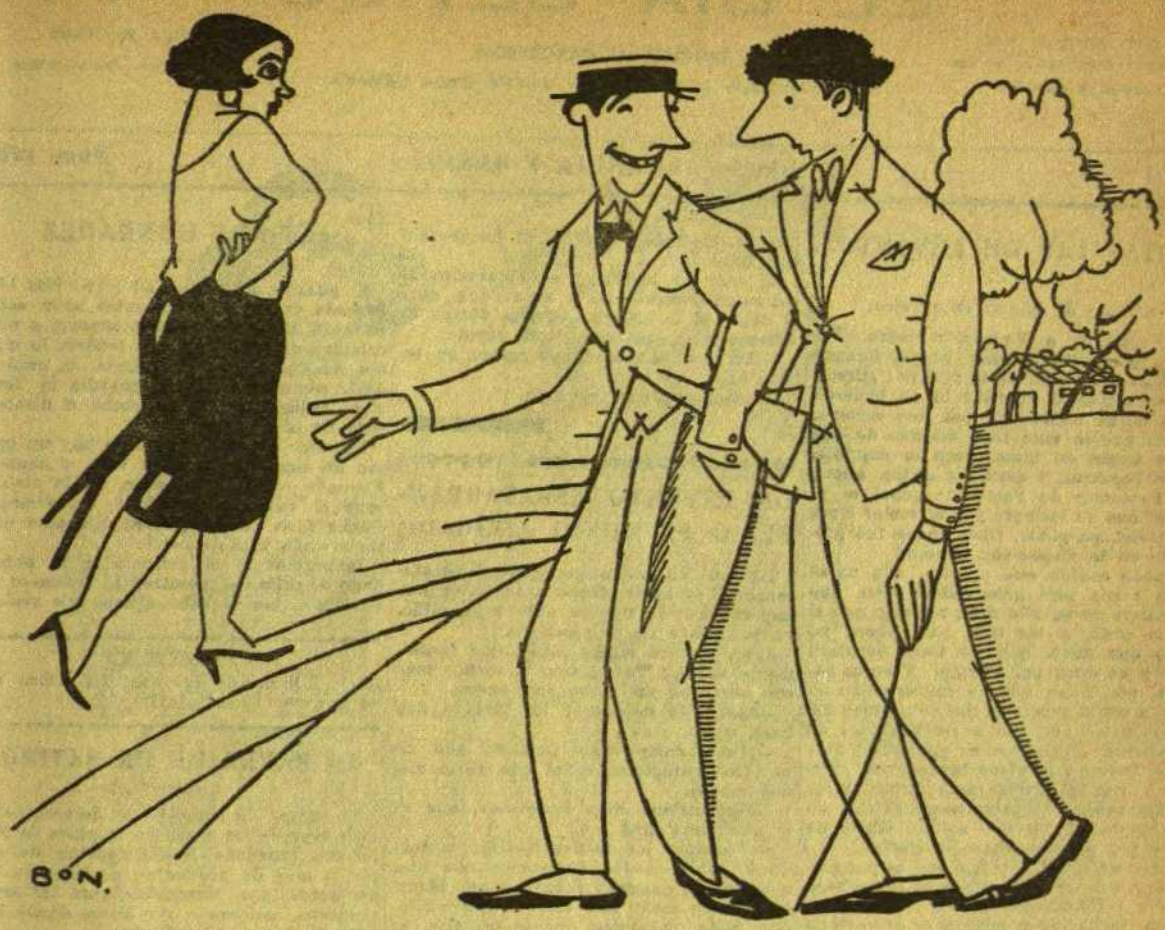

—Que la coneixes molt a fons aquesta xicota?
—Què et diré! Uns deu centímetres...

amb tu! No veus que, essent una perduda, tu mateix m'avorriries després?

I ho deia plorant, amb unes llàgrimes grosses que li sortien del fons del cor.

En Tomàs se n'anà desconcertat, els seus ulls humitejats i la seva cara pàl.lida com la mort, tant se l'estimava!

Passà algun temps i en Tomàs rebé la nova de què aquella dona estava molt malalta, a punt de morir, i com un foll anà a veure-la.

A l'entrar, el cor li batia amb força, i una tremolor inundava el seu cos. S'hauría dit que ell també es moria; però s'aguantà un xic ferm i s'acostà al llit d'ella. Li afagava els braços i l'aconsolava amorosament...

Ella, no podent quasi enraonar, se'l mirava com remerciant-lo...

La mort s'anava apropant i ell es tornava boig, dient-li:

—No et moris! Mira'm, que encara et vull, t'estimo!... Sí..., sí..., sí...

Però ella, presa com d'un atac, sense poder fer cap moviment, fent un gran esforç pogué dir:

—Jo també... t'estimava..., no... com... els altres... homes!...

CÉSAR

OH, AQUELLS TEMPS!

AQUELLES dugues dones no més disfrutaven evocant sempre, continuament i a totes hores, aquells prehistòrics temps de l'abans-guerra: aquells temps ditxosos que—ai!—varen passar per a no venir mai més.

—Allò—deia la Tuietes—era el veritable disfrutar: no lo d'ara, que una, per a divertir-se una miqueta, ha de rebentar-se una fortuna; allavors, per pocs cèntims, sortíem els diumenges i passàvem unes hores delicioses... Però, ara? uix, quin fàstic! Aquí tens les orquestres, per exemple: els músics, molt presumits, molt nyèbits, això sí, però et cobren un refotral de duros... i no més saben trempar: quasi bé no sonen... com que estan *asindicats*!... Oh, aquells temps!—repetia la Tuietes, exaltada per l'evocació sublim...

—No me'n parlis, noia—feu la Tecla, sa companya de *jamonisme*:—Llavors, per cap *cuarto*, et tocaven tota la nit!

SARDINÓPOLIS

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

DIRECCION

SEGÚN EL VIENTO
SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I | Director: BUENDIA Y GASSOL | Núm. 1420

COSTAS LAS DE LEVANTE...

(Conato de intento de crónica)

Ya tenemos a Portela ministro. Ves quién le empata la baza, ahora. Cuando guilló para Madrid, ya lo dije yo: ¿Creéis que va a Madrid Portela? Claro, hicieron todos. Pues, badáis. Va por una cartera. Ahora, que le vino bien delgado de que no se queda en bitza. Pero lo inquibieron a Fomento, y arriba y gritos. Ahora que hablamos de Fomento: ¿cuál es el pardal que va siempre por el suelo? Pues el par-dal...pargatas. (Este chiste fué premiado en la Exposición canina.)

Cuando endiño esta crónica, aún no sé quién caray será gobernador. Alba, que me quiere de aquello más, me dijo que si quería serlo, a las tres, pero ahora yo tengo una flavia que me tiene encatalinado y no estoy por broques. Y no es pavería, no. Y ya que la conversación lo lleva, a ver si sabéis en qué se parecen los delitos a los que van a ser operados de apendicitis. ¿No? Pues en que deben purgarse. Los de Berga son bergadanos, ¿verdad? Y los de Mallorca, mallorquines. Y los de Tarragona, tarraconenses. ¿Y los de Casablanca? Pues son moros. (Esto, de noche y a obscuras, hace su efecto.)

Acabo de saber, por uno que es pez gordo, que esto de las responsabilidades será todo una meuca pesetera, o sea, una camama. Romances y poco pan. Al cabo de abajo, resultará que los que metieron los pieses en el cubo, fueron Silvestre y Allendesalazar, que ya la diñaron. ¿Sabéis cuál es la lengua más antigua? Pues el catalán. Cuando Eva hizo que Adán, tipo de peras, tastase la manzana, le dijo: «¿Catal? ¡Ah!» Esto lo ha averiguado Benavente, que aquí le dicen D.ª Jacinta. No sé pas por qué. ¿Quieren conocer un pensamiento de upa? «La indigestión es el remordimiento del estómago.» Esto se lo había aprendido Olérdola para encolomarlo en aquel discurso que el año del escozor hará en el Congreso, y se lo he afanado.

Y ahora, para acabar: ¿En qué se parecen las cabras a las beatas? Muy sencillo. Las cabras comen sales. Los comensales son invitados. Los invitados no pagan, y no son, por lo tanto paganos. Si no son paganos, son religiosos... y las beatas son religiosas. Apa.

BUENDÍA Y GASSOL

NECROLÓGICA

A la tiernísima edad de tres años ha guillado de este mundo la señorita Consuelo Saurina Sovint, hija única y natural de la distinguida curandera Pepa Saurina de Po, la cual se ha quedado sin Consuelo y haciendo un lloro detrás de otro.

La finada, por sus virtudes, su pureza, su buen taranán, su talento y su bondad, se había mendigado las simpatías, no sólo de la buena sociedad barcelonesa, sino también de la regular y de la mala, por lo qué su muerte ha sido más sentida que la Raquel Meller, que ya la ha sentido todo Dios.

El acto de trasladar el cadaverito al cementerio, emulsionó a todos, que, ante el dolor de la señora Saurina, decían al unísono y al que tenían más cerca:

—¡Dichosa la madre que nunca ha tenido hijos!

La acompañamos, etc., etc.

UN INVENTO ESPATARRANTE, O EL GENIO AMAGADO

Tenemos un amigo que, además de ataconador, es sabio. Como ataconador nos importa tres de aquello, pero como sabio, ya son higos de otro panero.

Ayer, nuestro amigo sabio, que casualmente se dice Peret, vino a vernos más contento que un perro con hueso.

—Acabo de desocupar un invento que hará ruido.

—¡Un bombo!—hizo Gatores, que de nuestros redactores es el que tiene menos modos.

—¡Un cañón!—dijo Parcerisas, que es el que tiene más.

—¡Tocadme los tacones!—dijo, cabreado el sabio.—Acabo de empescarme una máquina de gambar. Todas las que ahora se conocen serán pan mojado con aceite. Con ellas, parecemos cangrejos. Con la mía, gambas.

—¡Me gustan más los langostinos!—exclamó Vacarises, el redactor de los conatos de intento.

—A mi aparato lo llamaré «Correcatakagas» y me permitirá llegar a los sitios mucho antes de salir.

—¡Bola!—hicimos todos, con una unanimidad que ya querría Puig y Cadafalch.

Pero nuestro amigo sabio no se descompuso. Por algo es muy vivo. Hizo una media risa sarcástica, sardónica y asaz mefistofélica, a la par que giocondesca, y replicó:

—De Barcelona a Mataró, saliendo a las 6, se llega a las 7, ¿oy?

—Justa la madera.

—Como hay 30 kilómetros, el tren penca a razón de 30 por hora, ¿no?

—¡Uva!

—Pues si tenemos una máquina que penque a una velocidad sesenta golpes mayor, llegaríamos en un minuto, o sea a las 6 h. 1 m., ¿verdad?

—Ecoliquá.

—Pues si esta velocidad, que no son pas dallonsas, se aumentara sesenta veces, se ganarían sesenta minutos y se arribaría a Mataró 59 minutos antes de la salida, o sea, a las cinco y un minuto.

—¡Carai!

—Podéis subir de pieses. Con mi máquina gambadora, saldréis a las 6 y llegaréis a las 5. ¿Tengo o no tengo talento?

Reunida la redacción, acordó, con sólo el voto en contra de Formatgets, el redactor de riñas nocturnas, que Peret, el ataconador, era casi bien tan sabio como Turró.

Esperamos que nuestros lectores estarán conformes.

ACTO DE HONRADEZ

El guardia de seguridad núm. 9692 bis, llamado Cosme Tico, encontró ayer, cabo el tarde, abandonada en el arroyo, a una criatura de bolqueros, que tendría lo más dos meses, y que, interrogada, se negó a decir cómo se decía. El guardia la llevó a la Delegación, donde quedó a disposición de sus padres.

En estos tiempos en que no hay un palmo de limpio y en que todo el mundo arramba con lo que puede, es de alabar muy el rasgo de probidad del guardia Cosme Tico, que encuentra una cosa que no es suya y la devuelve.

Ignoramos si el gobernador le habrá dado anguila. Si nosotros lo fuésemos le daríamos, por el cabo abajo, seis reales.

"OTELLO"
Gran fábrica de celosías. La única en su género. Brosali, 412.

LA BARRA DE UN SÁTIRO

Un sátiro, de aquello más desvergonido, hizo ayer de las suyas en la plaza de Napoleón, causando la indignación de cajón a más de doscientas mujeres de todos sexos, que, empipadas ante tal atrevimiento, salieron a ver hasta dónde llegaba la barra del fulano.

Un guardia urbano puso fin al bochornoso espectáculo haciendo guillar al fresco a toda prisa.

El pobre urbano, que de qué es linchado por las indignadas mujeres. Dos de éstas, que fueron detenidas, afirmaban, somicando, que en su vida las habían visto de tan gordas.

EUNUCO, de toda confianza, desea acompañar señora casada o querida, a cuenta del marido o el fulano, para evitar que hagan el salto.—Razón, BÉTICO, 64'50 : :

CORRESPONDENCIA

Mas Tuerzo.—No se alabe por haber deturado un caballo desbocado, que esto no es nada. Un amigo nuestro, con una mano, detura un tren en marcha. Es maquinista, ¿sabe?

B. Sugo.—Si su hijo ha sido *arrollado* por un auto, lo mejor es que le dé aceite de hígado de bacalao, que dicen que *desarrolla*.

C. Bolleta.—Fué una badada del linotipero. Donde debía decir *estático y absorto*, puso *estético y ex-horto*. Las mujeres, ¡ya se lo diré!

P. León: El estro poético no tiene nada que ver con el estro-picio. El estro de Villaespesa no puede ser estro-peado.

Dr. Llacsó: Es usted muy sudado si confundió un tic nervioso con el tic-tac del reloj.

Bernardo Rota: ¡Pero, santo cristiano, a quién se le ocurre poner una cristalería con el rótulo «Cristalería Rota»! ¡Claro que no entró nadie a comprar!

—Vols venir, Maria, al cine?
—No, que tindríem de rompre l'amistat.
—I això?
—No veus que tindríem de partir peres...

TE RAÓ!

Una meuca diu a un xicot que corre la seva primera aventura :

—Em sembla que coneix poc les dones, vostè!

—No ho cregui. A casa hi tinc la mare, l'àvia i tres ties!

(De *Die Bombe.*)

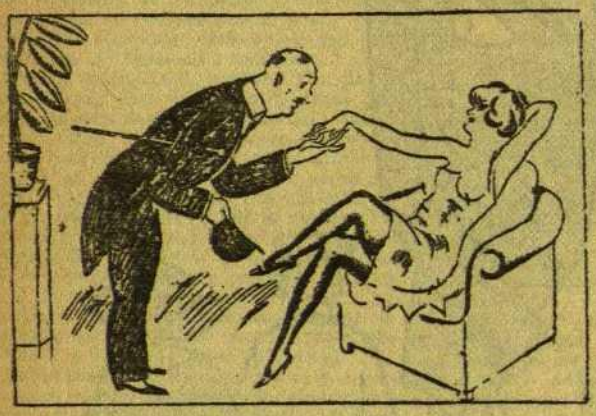

—No. Avui, no. Estic cansada. Si acàs besi'm la mà.

(De *Sans Gêne.*)

—No cal que et vesteixis, que el director vol parlar amb tu.

(De *Sans Gêne.*)

ES BEN CERT

—Poca-solta! Has anat contant per aquí que jo era la teva *querida*! Ah, si jo fos un home!

—Caraí! Si fossis un home, no ho hauria dit.

(De *Le Rire.*)

—Ja t'he vist fer l'ullet a la Tizi amb el peu!

(De *Sans Gêne.*)

—Es molt vell el baró. Podria ésser el meu pare.

—Qui sap! Jo només treballava amb l'aristocràcia, filla meva.

(De *Sans Gêne.*)

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

FUTBOL

STOKE LADIES F. C. — SPORTIVES F. C.

Aquest partit el va presenciar poca gent, però els pocs que feren cap al camp vell del «Barça», eren en sa majoria corridos, vells verds, sàtirs i *tobilleros*.

En altres partits, els espectadors fixen l'atenció en busca d'una jugada rasa, d'un *plongeon* sublim o d'un xut imparable; però davant d'aquestes angleses i franceses l'atenció de l'espectador era ben diferent. Tothom esperava que s'obrís una bragueta o un set providencial mostrés un bocí de carn blanca, o bé, com la Chelito, una de les jugadores aboqués per l'escot un *balón rosa* i fruir d'un panorama accidentat i encoratjador.

Els gols no encenien la sang a ningú. Els dos bàndols sols podien perdre als ulls del públic en una comparació d'etxures i curves.

Es per això que, si bé les angleses demostraren més joc i assoliren la victòria, el públic estava més per les franceses, degut a aquell bé de Déu de formes.

Per un altre partit d'aquests, recomanem a la Cooperativa de Periodistes una florista i uns quants reservats.

BARCELONA F. C. — C. D. JUPITER

El dissabte vàrem creure que el «Júpiter» donaria una lliçó al «Barça», car la primera part va ésser un domini constant dels del Poble Nou.

Després el «Barça» es va refer i l'Ibars va veure passar quatre vegades la pilota per entre les mans.

Amb el «Barça» hi jugava en Platko, que va defensar la porta espeterrantment, i en Sami de davanter, que va fer 3 gols.

Total, 4 a 2 a favor del «Barça».

R. C. D. ESPAÑOL — U. E. DE SANS

Va guanyar l'«Español» per 1 a 0.

Els de Sans semblava que volguessin fer un escarment i tots temíem un dia de dol, però es veu que s'ho varen enraonar i feren el bon minyó, podent acabar el partit sense incidents.

D'en Zamora, no cal parlar-ne. Va estar majestuós.

***

El «Reus Deportiu» i l'«Europa» varen empatar a tres gols.

No volem fer-hi comentaris, perquè diríem alguna frase groixuda.

BANYES I BANYUTS

DISSABTE, 8

UNA SERIE DE «TOROS» DE PALHA
PER A EN FREG, EN «SALERI» I EN SILVETI

Gràcies a Déu que ja hem vist una *corrida* de «toros» de les que la gent anomena *reales*; lo que no hem pogut esbrinar encara és en què consisteix la *realeza*; perquè la festa de dissabte va ésser de lo més fastigós i poca-solta que s'ha vist a la Monumental.

La ramaderia de Palha, com totes, té «toros» de dues classes; uns «de cada dia», que són bous com molts altres que es veuen, i els braus de debò, que li han donat el lloc preeminent que indubtablement ocupa entre les divises taurines; feta aquesta classificació, ningú preguntarà a quin grup pertanyien els de dissabte; ja vèiem tots els que estàvem a la plaça que aquells animalets demanaven a crits un esquellot i una mica d'herba; perxò van aguantar les coses d'en Silveti; aquelles coses que ell en deu dir «el seu art» i que no tenen l'art en res absolutament; el «toro» tercer bis, que fou al que primerament va fer las, mirava a la gent com si digués: «Quants trossos voleu que faci d'aquest beneit?»; i, mentrestant, el beneit, agenollat davant seu, l'amenaçava, mossegava el vent, posava *cara feroche* i entusiasmava la *clientela barata*, que va fer una ovació a la seva inconsciència; els únics aplausos de la ta.da; tòt lo demés fou *bronca*; als «toros», que eren mansos perduts; als «toreros» (en Saleri especialment), que no podien lluirse; al president, que després de retirar al tercer sense prou motius, s'obstinà en què «torejessin» el sext bis, que era una xota; fins al *puntiller* d'en Freg, que de poc forada tota la pell del primer *bicho* sense trobar el lloc precís; una tarda *a perros*; nosaltres, que, com tothom, volem divertir-nos, als «toros» no ho aconseguim mai; i perxò sortim sempre de la plaça amb el propòsit ferm de no tornar-hi; menys mal que ens dura solament quatre o cinc dies; però, per de prompte, la setmana passada no hem volgut que en Carralafuente, en «Chaves» i «Agüero» ens fessin diumenge la segona part de dissabte amb els «toros» de Concha i Sierra; i a casa vam quedar-nos.

TITO FLAVIO

Després ens han dit que diumenge va ésser una *corrida* bonica en tots sentits; en Carralafuente i l'Agüero van fer-ho molt bé (l'últim imitant en Silveti a estones); en Chaves fou l'únic que no feia res, per la por! Aquest noi, si no li posen una dida...

Els Concha i Sierra, regulars; d'ells, dos foguejats; al quart li faltava un ull; només en tenia dos...

XAFARDERIES TEATRALS

Quin bullit, senyors, quin bullit! Ja diuen els castellans que *donde no hay harina todo es mohina*; i com que al teatre ja fa molt temps que la farina escasseja i la poca que hi ha és mullada, lo qual vol dir que s'ha fet pastetes, doncs resulta que tot són raons.

Els empresaris, per una banda, entonen «La canción del náufrago», dient que es troben amb aigua fins el coll i que els negocis teatrals estan més perduts que l'«España» si no poden llençar tot el lastre d'inconvenients que avui els fa anar de corcoll.

Els músics, ofesos per l'ultimàtum dels empresaris, diuen que tots ells són una colla de *Mussolinis*—que en italià vol dir mussols—i es disposen a donar-los la batalla.

L'altre dia es van reunir al Sindicat respectiu, i armats fins els ulls, de trombons, fiscorns, bombos, platerets i trompes, van assajar un simulacre d'atac, que els va costar una multa de 50 pessetes per atemptat a la tranquilitat pública, puix, desafinant com uns mals esperits, varen posar-se a tocar el «Parsifal», amb la mala intenció de matar el cuc de l'orella a tots els seus enemics.

Diuen que si la cosa no s'arregla, pensen reproduir el concert en el domicili particular de cada un dels membres de l'Associació d'empresaris.

Al tenir notícia d'aquesta terrible ofensiva, en Marsans

s'ha comprat un quilo de cotó hidròfil, que de moment el farà servir per les orelles, i, si n'hi sobra, pensa destinar-lo a altres necessitats masculines que de vegades es poden presentar.

En Ros ha cridat al mestre Obradors per a que, un cop arribat el moment temut, li toqui alguna peça de concert per contrarrestar el guirigall dels sindicalistes filharmònics.

En Pons pensa rebre'ls amb una regadora plena de cafè amb llet, que en francès en diuen *créme*, per veure si els deixa ben *cremats*.

En Cots els apedregarà amb calderilla per veure si s'*ajupen*, que és lo que es tracta de demostrar.

En Gomila, pel que pugui ser, no es mourà del teatre «Còmic», i així que els insurrectes arribin els dispararà un melodrama a càrrec d'en Rojas i la Caparó, per veure si es desmaien.

En Roc els obsequiarà amb un fart de musclos i un tip d'aigua, per veure si els agafa un mal de ventre.

I en Canals els tirarà pel cap una obra d'en Montero, segur de què els farà mal.

Els altres membres suposem que també es defensaran com podran, tenint en compte que es tracta d'una qüestió que atany a la dignitat llur, puix la dignitat d'un membre és una cosa molt sagrada.

Per altra banda, els choristes també han romput les hostilitats contra els empresaris i es tem que e's cantin alguna cosa desagradable.

Tot això fa que els temples de Talia que pensaven cultivar l'art líric, estiguin més tancats que una caixa de cabals i que els únics disposats a aixecar el teló siguin els que en diuen de vers, encara que amb preferència cultivin la prosa.

Així tindrem aviat sang i fetge al «Còmic», a càrrec de la companyia d'en Rojas, comèdia al «Tívoli», al «Poliorama» i al «Goya», i drama al «Novetats».

Res: que per lo que respecta a la sarsuela, el conflicte italo-grec i el terratrèmol del Japó seran jocs de criatures, comparats amb lo que passarà entre músics, empresaris i choristes, si Déu no els toca el cor a tots ells.

I ho trobem una mica pelut, perquè de segur que a hores d'ara Nostre Senyor deu tenir altra feina.

L'HOME DE LA CONXA

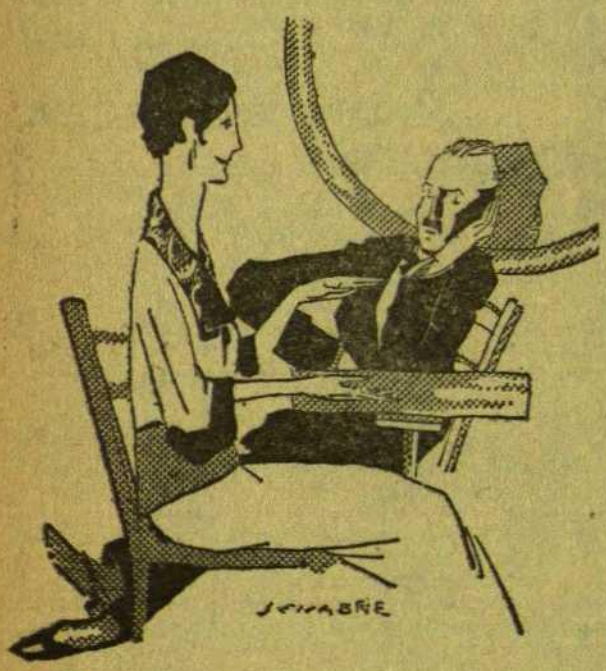

—Jo sempre compro els naps d'aquest tamany.
—I per què els vol?
—Perquè trobo que donen molt gust al tall.

LA PATERNITAT

La Miquela era una meuca vella que s'havia retirat dels negocis. La seva il.lusió es xifrava, ara, en la Pilar, sa filla, tendre noieta de catorze anys prometedors, a la qual ja alguns vells borinots feien l'aleta.

Però la senyora Miquela, que no en va tenia tanta experiència, volia treure'n profit del bell tresor que posseïa i més d'un cop havia dit que el que volgués estrenar, tindria de pagar-ne les ganes.

—Perquè la noia—deia als vells que la rondaven—no es creguin que és poca cosa, no. Es filla de persona distingida...

—Ah!—féu el marquès del Cabirol.—Es que saps, Miquela, qui és el pare de la Pilar?

—No! Però jo no m'hi feia amb mitja-cerilles, ho sap? A casa només hi venia gent granada... Es filla de casa bona, la noia!

EXTENSIÓ UNIVERSITARIA

ELS SAVIS PAPITESCOS

De la *Història de Pierres de Provença i de la gentil Magalona*, d'en Bernard de Treviez (1453):

«Dormint Magalona sobre les cames del seu dolç, amat i leal amic Pierres, com dit vos he, lo dit Pierres delitaue lo seu cor en mirar la sobrada gentileza de la sùa senyora Magalona. I quan hagué a son plaer contemplada la sua gentil i amorosa cara, i hagué ben mirada i besada aquella tan dolça i plasent, petita i vermella boca, encara no se'n podia fartar de mirar-la tostemps. I aprés no es pogué estar de descordar-la i mirar-li los seus molt gentils i blancs pits, los quals eren més blancs que lo mateix crestall, i tocava les sues gentils i dolces mamelles; i estant en açò fonc tant prest transit d'amor, que li semblava que era en Paradís, i que mai cosa ninguna no el podia impedir...»

I es tracta d'una història d'altre temps, força moral i recomanable...

Del *Llibre I dels Reis*, cap. XI:

«I el rei Salomó va estimar, ademés de les filles de Faraó, a moltes dones estrangeres, a les de Moab, a les de Ammon, a les de Idumea, a les de Sidó i a les Heteas: gents totes de quines digué Jehovà als fills d'Israel: «Ni entrareu a n'elles ni elles entraran a vosaltres.» A aquestes es juntà

Salomó en amor i tingué setcentes esposes reines i trescentes concubines.»

Valdria la pena de nomenar a Salomó patró dels corridos.

De *Lo Terç del Crestià*, de Fra Francesc Eximeniç (segle XIV), parlant de la dona:

«Bellesa la fa, sobre tot, exorar, majorment bellesa de cara: per la qual cosa tem sobiranament cops de cara. E que tal cant la bellesa ha son fonament e la joventut e la nedesa, que tal la pijor vilania o greuge que els podets fer, vituperant-la, és que li digats: «vella pudent». Car si li diets «puta», no i dona tant, car és vituperi comú que es diu a totes comunament, en temps de fellonia. Aquella qui és apellada «puta» és estada requesta, e qui és estada requesta és estada bella: la qual cosa ella vol tant, que tot lo vituperi li fa passar sens gran ofensa.»

Decididament, abans eren més *frescos* que ara...

—Per fi et puc besar sense trencar-te el respecte.
—Tiva, home! Ja pots trencar el que vulguis.

PUC PARLAR?

En el dinar de boda d'en Carlets, el pare d'aquest, que sabia els punts que calçava el seu fill, li havia recomanat que no obrís la boca per a dir un sol mot.

—Menja lo que vulguis, però no enraonis.

—Ai, ai! Per què?

—Perquè diràs alguna bestiesa de les teves i tothom coneixerà que ets un ase.

El xicot obeí, i mentre durà el dinar no va dir un sol mot. Ja als postres, un dels convidats digué al que seia al seu costat, en veu que permeté que en Carlets ho sentís:

—S'ha fixat, senyor Gatoses, amb el nuvi? No ha obert boca. No li coneixem la veu. Es veu que és un ase!

I en Carlets, molt content, es dirigí al seu pare i li digué:

—Pare, pare! Em deixeu parlar, ara que ja m'han conegut?

PENSAMENTS D'UN GUARDIA URBA

La dona vídua és com un cigar que s'encén per segona vegada. Mai té tan bon gust.

—

Els moralistes em fan l'efecte dels confiters, que fan els dolços, però no els tasten.

—

Si patiu de la vista, digueu que teniu mal d'ulls, però no digueu que teniu mal d'ull, puix hi ha molta gent malpensada.

—

La il.lusió fa com l'amor: atipa, però no engreixa.

—

El millor pensament que pot fer el que es resolgui casar, és deixar-ho córrer.

—

El piano és com el diner. Només dóna gust a aquell que el toca.

—

L'amor que surt de franc, molts cops et fa anar coix.

ROMAN SOS

EL COMPTE

El senyor Ramon era ric, molt ric; però com que feia tot just un any que ho era, encara no sabia ser-ne.

La Palmira, sa filla, xicota de vint-i-dos anys, que de maca en tenia molt poc i d'ardenta molt, aquell any el decidí a anar a passar l'estiu a fora, i pare i filla—el senyor Ramon era vidu—s'instal.laren a Bonaigua, on estigueren fins a darrers de setembre.

A l'hora de tocar el dos, el senyor Ramon demanà el compte.

—Ara, no regategis, eh?—li féu sa filla.—Es de mal gust i no fa ric.

—No tinguis por. Ja saps que no em ve d'aquí.

Però al pagar no pogué per menys de donar una ullada a la factura i quelcom hi trobà que li cridà l'atenció.

—Escolti, escolti—va dir a l'encarregat del despatx.—Veig que m'hi posa sis pessetes per sis espelmes...

—Es el preu.

—Es que... no recordo haver-ne gastat cap. No hi havia electricitat?

—Perdoni... Però dec fer-li notar que les espelmes corresponen al compte de la senyoreta!

Aquesta es tornà de color de mangra.

—Passaria per tot, però que t'eixuguis amb el cobrellit no hi passo!

*** Sentit a la *platea* d'«Eldorado»:

—Pobra Emília! El seu casament li ha causat una grossa desil.lusió.

—Per què? Es que el marit no és ric?

—Sí, però té deu anys menys dels que ella es creia.

*** En un balneari d'aquesta província hi ha una font que en diuen «la font pudenta», que té l'aigua més de mal pendre que havem conegut. A pocs metres hi ha una altra font que dóna una aigua lleugerament salada.

—Es estrany—va dir un dia un jove a la I.a.e., la filla dels amos del balneari—que en tan poca distància les aigües siguin tan diferents.

—Es que vostè no s'ha fixat—respongué rient maliciosament—que la pudenta surt d'un forat i la salada d'un canó. No és pas aquí sol que passa això.

Tenia tota la raó la I.a.e.

*** D'*El Nervión*, de Bilbao:

«Orrenda situación del Japón.»

Es *orrorós* i *orrible*, oi?

*** De *La Vanguardia*:

«Srta. tomaría medio piso con dos camas para criada con derecho cocina o caso contrario casa puramente particular para pensión habitación independiente barrio ensanche, dicha Srta. está para dar a luz próximo septiembre. Escribir, etc.»

Li desitgem una hora ben petita.

*** Del mateix lloc:

«Srta. Viuda de 32 años y de muy buenas referencias se ofrece para compañía, de señora respetable o para cuidar señora delicada.»

En què quedem? Senyoreta o vídua?

*** De la *susdita*:

«Dinero muy barato por la gran competencia.»

Diner barato? Són marcs.

CULS DE GOT

—En què s'assemblen els savis als que treballen en les pedreres?

—En que barrinen.

* * *

—Una regadora en què s'assembla a un sargento?

—En que han sigut soldats.

Correspondència

Xarrupets: Ho entregarem al senyor Buendia i Gassol, per si ell ho creu digne d'ésser publicat.

Selarom: Ja està bé el conte, ja; però no té més que un petit defecte: que ja s'ha publicat al PAPITU, i, com pot compendre, el nostre setmanari no és un rellotge de repetició.

Anton Planas: Entren en cartera per quan hi hagi lloc.

Garibaldina: No té gaire gràcia, però si ens vaga ja veurem d'aprofitar-lo posant-hi un xic més de pebre.

Kiko: El primer queda acceptat; però el segon el trobem més innocent que una criatura de dos mesos.

Joseph du Chemin de fer: El conte valencià que ens envia és més vell que l'ou de Colomb i ja es va publicar al PAPITU fa molt temps. Ja sap que quan no hi trobem pèls, ens plau molt publicar la seva col.laboració.

Soldats africans: A tots els que ens escriuen demanant padrina de guerra—que són molts,—devem contestar-los que no ens és possible acollir les seves peticions, perquè el caràcter de la publicació, eminentment humorístic i barrilaire, no ho permet.

Les llegidores del PAPITU no s'ho pendrien en sèrio, o tindrien por de què els seus fillols papitaires fossin massa desvergonyits.

Els aconsellem que per aquest objecte es valguin d'una altra revista més seriosa, que en treuran molt més profit.

Ximpansé: No pateixi, home, no pateixi, que ja n'hi publicarem un ara mateix. Aquí va:

La Quimeta i la Pepeta
se'n van anâ a passejar;
van menjâ una sardineta
i la panxa se'ls va inflar.

Està content? Doncs no n'envii més i li quedarem eternament agraïts.

Dr. Xumendi: Què ho fa que la Ciència té tan poca gràcia? Ara és quan creiem que vostè és un metge de debò i no de per riure; de per riure no en té res: ni els xistos que ens envia.

Kaskarràbies: Sí, senyor; és una bona idea i li prometem aprofitar-la. Si vostè no hi té cap inconvenient, passi per aquesta Redacció, que en parlarem extensament.

Malestruga: Els contes els trobem un xic massa llargs. Si no li sap greu, els hi tallarem, procurant que quedin a la mida.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitacions a 5 ptes. Barbarà, 27 Teléfono 3251 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS DE LA SANGRE: BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *escemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRÁGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. - VENTA: *Farmacia Segald*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Vies urinàries-Sifilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por ensargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

SELLOS UPINE SAS
Curació ràpida de la Blenorragia, Cistitis, Uretritis gonococcica i demés malalties de l'aparell urinari.
CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronyal). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 18 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

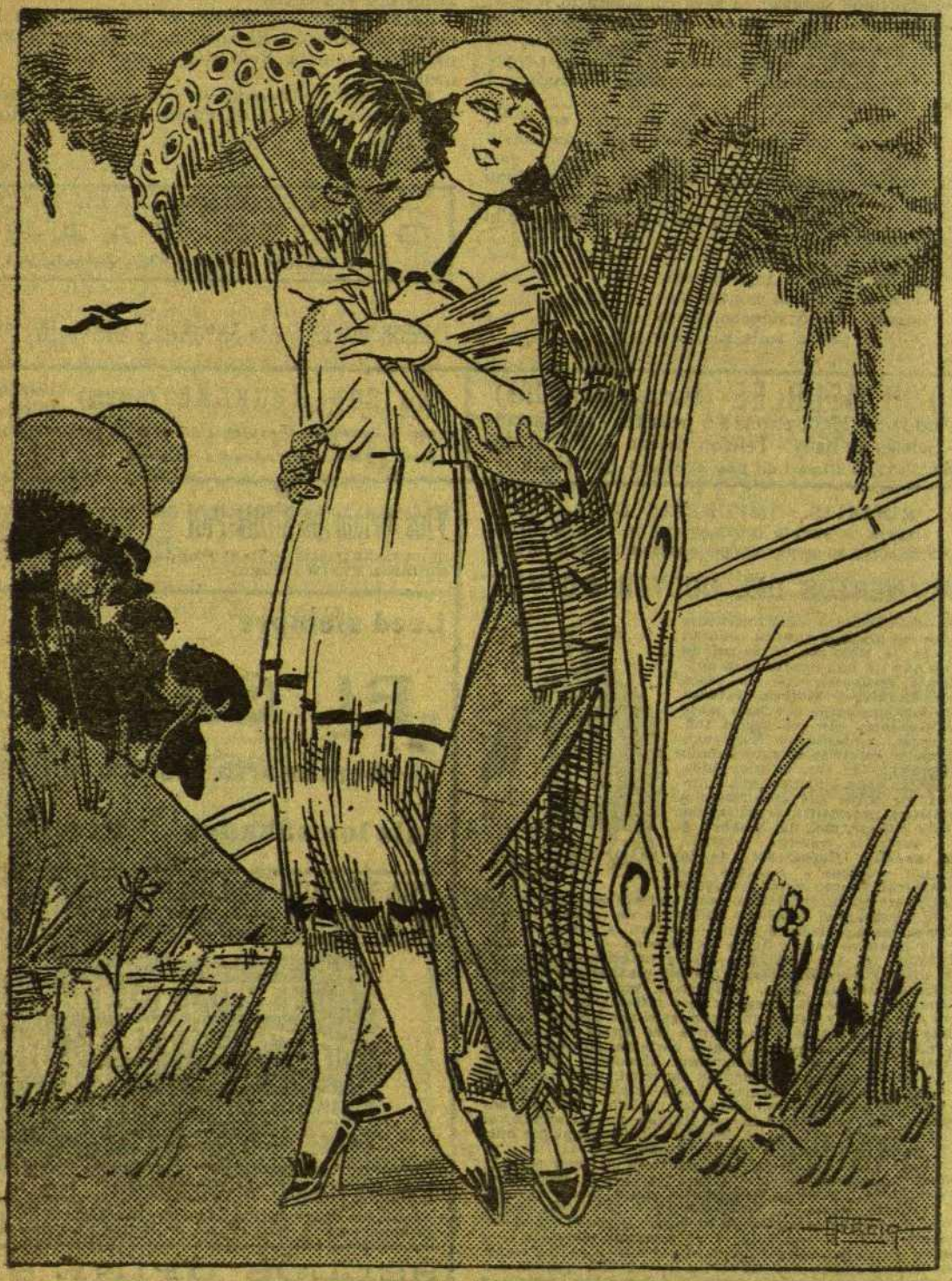

—Au, Mercè! Ensenya'm lo que et demano!
—No, no, que el *veure* massa fa rodar el cap.